

Jakup Kadri Karaosmanoglu

Ankara

Otvorena knjiga

Beograd, 2020.

Naslov originala:
Yakup Kadri Karaosmanoğlu
Ankara
Prevod sa truskog:
Aleksandra Hadži Bošković

Copyright © Yakup Kadri Karaosmanoğlu
Translation Copyright © za ovo izdanje Otvorena
knjiga

This book has been published with the support of the Ministry of Culture and Tourism of Republic of Turkey in the framework of TEDA Program.

Ova knjiga objavljena je uz podršku Ministarstva kulture i turizma Republike Turske, u okviru programa TEDA.

Jakup Kadri Karaosmanoglu

ANKARA

Zabeleška

Čitajući ovaj roman, koji sam napisao još pre trideset godina, čije je treće izdanje na pomolu, na trenutak mi se učinilo kao da sanjam, premda sam već odavno bio zapao u stanje somnolencije, pripovedajući ovo.

Samo, ovo moje stanje nije dugo potrajalo; probudio sam se i kada sam, došavši sebi, pogledao okolo, ne znam šta mi je od svega toga ostalo. Gotovo da ne mogu da nađem nijedan trag tog duha Rata za nezavisnost koji sam bio pokušao da pojašnjim u prvom poglavlju knjige.

Ili je moguće da ta Turska napreduje ka ostvarenju sna o kojem sam maštao u poslednjem poglavlju? Ja, koji tada nisam ni razmišljao o smrti, nadao sam se da ćemo za trideset godina biti ta idealna Turska, predvođena Ataturkom. Od tada je prošlo više od dvadeset godina. Međutim, u pogledu društvenih, kulturoloških i ekonomskih promena, naš kamen spoticanja još je Ankara, čiju sam karikaturu napravio i predstavio je u drugom poglavlju romana.

Jakup Kadri Karaosmanoglu

Prvi deo

I

- Da li je neko video magarca? Magarca tražim...

Mlada žena, uspaničeno se prenu iz dubokog i teškog sna. Zbunjeno je osluškivala ove vapaje koji su dolazili sa ulice. Ništa joj nije bilo jasno. Ionako još nije bila svesna gde se nalazi. Jedna nenameštena i gola soba. Dva tesna kreveta. Na jednom je ležala ona, a na drugom njen muž. Otvorila je oči i pogledala oko sebe. Međutim, nikako nije mogla da dođe sebi:

- Nazife, Nazife!

Njen muž, kroz san, odsutnim glasom upita:

- Šta je bilo?

- Neko gorko zapomaže na ulici. Zar ne čuješ?

Što su se vapaji više udaljavali, to su gubili na snazi. Nazif tada podiže glavu i načulji uši:

- Ma nije to ništa, draga, izgleda da je neko izgubio magarca, pa viče kao da je telal.

Zatim spusti glavu na jastuk i nastavi da spava.

Mlada žena, saosećajno pređe začuđenim i uplašenim pogledom preko svog muža. *Jadničak, premoren je*, reče samoj sebi. Doduše, ni ona nije bila ništa manje umorna od njega. Pripreme oko selidbe, koje su još pre petanest dana otpočele u Istanbulu,

pa putovanje do Inebolua... Dugo i naporno putovanje kolima od Inebolua dovde i konačno dolazak u Ankaru, u ovu kuću, u ovo leglo insekata i čišćenje sobe... Ponovo se sav teret svalio na ovu krhku, kao pero laku ženu. Više nije imala snage ni da se pomeri. *Ko zna koliko je ovaj umor iscrpeo Nazifa.* I ponovo svojim nežnim, blagim pogledom pomilova svog muža.

Iznad krova kuće sa nadstrešnicom od preko puta, promolili su se prvi jutarnji zraci sunca. – Još je rano – reče mlada žena. Htela je da ponovo utočne u san. Uprkos činjenici da je uspela da veže devet-deset sati sna, osećala je da se još nije odmorila onoliko koliko je to njenom telu i mozgu bilo potrebno. Samo što taj drugi san nije dugo potrajao. Osećala je neko blago žarenje, neku toplotu, čas u predelu potiljka, čas u krstima, čas u listovima. Već nedelju dana kako je njena tanka, prozirna i osetljiva koža bila izložena ovim neprijatnim žarenjima. U svakoj kući, još od Inebolua, mučila se sa stenicama. Odlično je znala strategiju koju su ova sićušna smrdljiva stvorenja, koja gamižu, koristila ne bi li napala čovekovo telo i okupirala ga.

Po njenom mišljenju, događalo bi se da na nekim mestima deluju invazivno, napredujući jedna po jedna ili po dve, predvođene vođama, dok bi ponekad znale da samo tako iznenada napadnu u gomili. Tako nešto već se bilo desilo u Čankiriji, u dva konaka u kojima su boravili pre nego što su stigli u Ankaru. Ležaj koji je Istanbulka bila postavila preko drvenog divana i prekrila ga kao sneg belim